

A VILÁGHÁBORÚ NAPLÓJA

a Magyar Könyvtárban.

Művészi feldolgozásban, a krónikás hűségével de izzó eleven-séggel, az eseményeket napról-napra hitelesen megírva, az egész világháborúnak pontos és részletes képét nyújtja. Asorozat első füzeté már megjelent; a világháború előzményeit mondja el drámai éredekességgel. Ára 60 f.

A MAGYAR KÖNYVTÁR füzetekinek milliói vannak már forgalomban. Gyönyörű fementes papíron, kellemes éles nyomással, zsebalakú kiadásban az egész országban mindenütt kaphatók. ::

Saját érdekében

tegyen egy kísérletet az új szab. amerikai impregnált **FÉMTISZTÍTÓ KENDŐVEL.**
Előnyei: Bármely fémtárgy gyors és egyszerű kezelésben hónapokig tartó tűrként nyer. Minden eddigi tűzveszélyes folyékony fémtisztítót fölösleg. Sohasem szárad ki, nem koptat, nem horzsol, olcsó és gazdaságos. Ára 25 fill. 50 fill. és 1 kor. Mindenütt kapható. — Kereskedőjénél kérjen ingyen mintát.
FORGATTA: FÖRSTNER JOZSEF GYÁRÓSNÁL BUDAPEST, IV. KER., REALTANODA-UTCA 4. SZ.

A MAGYAR KÖNYVTÁR ÚJ FÜZETEI

MADÁCH IMRE

Az ember tragédiája

ÁRA 60 FILL.

KOZMA ANDOR

A KATONA A MAGYAR KÖLTÉSZETBEN

ÁRA 30 FILL.

Franklin-Társulat nyomdája, Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

Hadseregünk megalakulása és bölcsőkora

Irta: tiszaujhelyi UJHELYI PÉTER
vezérkarhoz beosztott százados.

Megjelent a Magyar Könyvtárban.

Ára 60 fillér.

Minden könyvkereskedésben kapható.

Női
A Pozsonyi Kereskedelmi és Iparkamartól fentartott nyilvános, három évfolyamu **FELSŐ KERESKEDELMII ISKOLA POZSONYBAN.**
Érettségi vizsgálat. Állásbiztosítás. Internátus. Ertesítőt kívánatra küld az igazgatóság.

LAMPEL R. könyvkereskedése (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden könyvkereskedésben megrendelhető:

**MIKSZÁTH KÁLMÁN
ÉLETRAJZA**

Irta VÁRDAI BÉLA

A nagynevű író egyetlen részletesebb életrajza. Mikszáth arcképével díszített csinos kartonkötésben.

Ára 2 korona 50 fillér.

LAMPEL R. könyvkereskedése, (Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál, Budapest, VI., Andrássy-ut 21. és minden hazai könyvkereskedésben megrendelhető:

GYULAI PÁL
**EGY RÉGI UDVARHÁZ
UTOLSÓ GAZDÁJA**

Beszély

Dörre Tivadar rajzaival

Negyedik kiadás

Ára díszkötésben 4 korona

GYULAI PÁL
NŐK A TÜKÖR ELŐTT

Beszély

Feszty Árpád rajzaival

Harmadik kiadás

Ára díszkötésben 5 korona

NIMRÓD

Képes vadászati és versenysport ujság.
Szerkeszti: Szabó Kálmán.

Minden számában sok érdekes vadászati fénykép-felvételeket közöl. Szakszerű cikkeket ismert íróink írnak. Rovataiban minden vadászati ügyben felvilágosítást kap az olvasó és az összes bérbeadó vadászterületek árverésének idejét közli.
A díszesen kiállított lap havonként háromszor jelenik meg és előfizetési ára félévre 6 kor.

Mutatványszámot a kiadóhivatal szívesen küld Budapest, IV. ker., Egyetem-utca 4. sz. (Franklin-Társulat.)

25. SZ. 1915. (62. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JUNIUS 20.

Szerkesztőségi iroda: IV. Várnagy-utca 1.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 40 fillér.

Előfizetési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A «Világkrónika»-val
negyedévenként 1 koronával
több.

Külföldi előfizetéseket a postailag meghatározott viteldij is eszolandó.

II. VILMOS NÉMET CSÁSZÁR FRIGYES FŐHERCEG TÁRSASÁGÁBAN FŐHADISZÁLLÁSUNKON EGY HUSZÁRTISZTTEL BESZÉL.

Jelty Gyula, a harcztérre kiküldött munkatársunk felvétele.

KÉT LEÁNY.

REGÉNY. IRTA SZEMERE GYÖRGY.

(Folytatás.)

Edus segített. Karanfoga unokahugát és kivezette a fatemplomból a fényre. Föllelékzett.

— Most már bizonyára kiállt a zsidódság a lábából, tudsz menni magadban is.

Miczi eleresztette a férfi karját s fölvetette a fejét.

— Tudok. Nekem jót tesz a nap.

Most már normális volt. Elfogulatlanul, folyékonyan beszélt. Mindig ő beszélt, közben dudolt is valamit. Ebből észrevette Edus, hogy mégis másutt járt az esze. Ez nem tetszett neki.

— Miczi, ne erőltessük meg magunkat, nem muszáj beszélünk, hallgathatunk.

A leány elpirult. Megnyálazta zsebkendőjét és megdöcsögette vele kiszáradt ajakát.

— Egyedül mégy? — kérdezte aztán visszavesze előbbeni félszemeletébe.

— Dehogy egyedül, — világosította fel a férfi ébresztő hangon, — század magammal.

A leányt azonban nem tudta teljes eszméletre hozni.

— Nem úgy értem... azok a te kisérid idegenek... de viszel-e magaddal olyant is, a ki szeret?

A kérdés kapóra jött a férfinak. Most megnyithatja az utat Juanához.

— Viszek, — válaszolta, — Juana elkísér.

A leány bólintott. Semmit sem mondott az arca, az ajka ezt:

— Nagyon hü nő lehet.

— Nagyon hü, nagyon jó; azt hiszem, nem hagyjuk el egymást soha.

— Előbb-utóbb el fogod venni s jól teszed, — tapogatózott Miczi.

— Soha, soha, — tiltakozott Edus a föltevés ellen, — mi ketten nem fogunk egymáshoz földi szerelemmel közeledni, azon én rég túl vagyok, ő meg nem-sokára túl lesz.

A grófkisasszony valósággal irigyelte a hajdani táncosnőtől ezt az elismeréssel felérő bizalmat.

— Akkor az egy csodanő, — jegyezte meg diszsonáns hangon.

— Nincs abban semmi csuda, — állította Edus, — inkább csupa természetesség az a leány: okos és vig gyönyörűsége telik a lemondásban is.

— Amint neked, — mondta sebesen a leány.

— Amint nekem, — hagyta helyben a férfi egyszerűen, bár csudálkozott rajta, hogy a lány megpendítette a régi hurokat.

Pedig még abba se hagyta Miczi.

— Akkor — mondotta összerázkódva, mintha erein végigfutott volna a hideg, — akkor te őt ujjafergetted, még pedig a saját képedre.

— Azt akartam és sikerült.

— Neked — sápitotta a leány, — minden sikerül.

Edus nem tudta mire vélni a leány megjegyzését.

— Gúnyolsz, Miczi? — kérdezte keserűen.

Miczi megjéjt.

— Oh, nem akartalak gúnyolni, Edus, mi sem áll tőlem távolabb, meggyőződésből beszélek, Edus. — És — folytatta túlzott buzgalommal — én róla sem akartam rosszat mondani, én irigylem őt, becsülöm őt, szeretnék tőle tanulni.

Ez a hang igen jól esett Edusnak. Megfogta és megsimogatta unokahuga kezét.

— Bocssám meg Miczi, hogy meggyanúsítottalak; a mi pedig azt az óhajtsodat illeti... magam is szeretném, ha megismernéd Juanát... akarod?

— Én akarom, de ő? Egyszer már visszautasított s te is neki adtál igazat.

— Mint látod megváltozott a nézetem, bizonyára mert megváltoztak a körülmények is. Mi őt nap mulva elutazunk messze földre, lehet örökre, te pedig négy héten belül asszony leszel. Különben is — tette hozzá, — a te indítékaid akkor mások voltak, mint ma az enyéim... az

egyensúlyt most már nem lehet többé megzavarni.

— Megsértettek — mondta Miczi, — többé nem avatkozhatom a dolgaiba, holott akkor azt akartam... Tehát megismerkedem Juanával érdek, számítás nélkül. Így gondold?

— Így Miczi.

— Hol fogunk találkozni?

— Majd megbeszéljük Ottóval. Az első szó az övé.

— Oh, ő nem fogja ellenezni, — állította a leány biztonsággal.

— Én is azt hiszem, miután eddig sem ellemezte, — vélte Edus.

— Tudom már — ötlött hirtelen a Miczi eszébe, a várályai kastélyban találkozhatnánk... véletlenül... feltűnés nélkül, hiszen most, hogy elkészült valóságos látványosság az a vár, idegenek is eljárnak a bámulatára.

Edus helyeselte az ötletet. Tehát majd megbeszéljük a kivitelt Ottóval.

Miczi fáradtnak érezte magát, bekívánczolt a kastélyba. Edus még jó félóraig sétált a parkban, azaz inkább szaladt, kergették a gondolatai s sehogy sem tudott tőlük menekülni.

Végre leült egy padra s kezébe temette az arcát.

— Oh, Miczi, Miczi, — sóhajtott, — leány, leány, mi lesz veled!

Birma riasztotta ki gondolatai útvesztőjéből. Birma hangosan szavalt valahol:

„Régi dicsőségünk hol késel az éji homályban? Századok multának el...”

Később hozzászaladtak a spirák is és végkép kicsacsogtak lelkéből a sötétséget.

De estére ismét csak elvesztette Edus az egyensúlyát. Miczi nem jelent meg az estében. Az anyja aggodalmas arccal állt az asztalhoz.

— Nem tudom, mi baja lehet Miczinek! Miczi beteg.

— Miczi beteg? Miért? Mi lelte? Ki, vagy mi az oka? — Ezek a kérdések nyugtalanították Morvayt. Annaira nyugtalanították, hogy sokáig nem tudott elaludni. És ugyanazt álmolta, a mit a minap. Miczi térdén állva könyörgött neki...

XV. Két leány.

Tormássy Ottó gróf nem uradalma útazott. mint mondta, hanem a megye székhelyére. Életében először mondott valótlanosságot, tehát nagy oka lehetett, hogy félrevezette Belényessyvet.

Az a lázas sietés és titkolódzás, a melylyel a székvárosban a dolgát végezte, sem hasonlított hozzá. A közigazgatás kereste fel először s a hivatalos helyiségén kívül öt órától tízig dolgozott vele s helyettesével. Aztán a jogtanácsosával tárgyalt éjjel. Jóságigazgatója előtt, bár vele is beszélt pár perczig, nem tett említést a monostori birtokvétel ügyéről, nem-hogy felszólította volna, hogy ejtse meg sürgősen a becslési munkálatokat. A pedans, szótartó nagyrúr nyilván nem vette komolyan ezt a mulasztását...

Hajnalkán érkezett haza friss erőben, aránylag derűlen, mint a ki súlyos terheket rázott le magáról, bár egy perczig sem aludt. Otthon sem feküdt le, megfürdött, bejárta a parkot s a filagóriában leült. Egy messze földről, ezer mértföldről visszabongó melódiát dudolt, a mit Aimunától hallott először, a hindu leánytól, a ki attól a pillanattól kezdve, mikor meglátta utolsó pillantásig nem szakadt el tőle.

A parkban egyszerre három fülemle csattogott, de Ottó nem tudott most az énekükben gyönyörködni, a természetet bájos szerelmi melódiáját túlhasogtat hallócsatornáiban az indiai tigrisek ordítása, sakálók üvöltése s a dsungel kísérteties zúgása. Véget érven az ideg-rázó exotikus hangverseny, összekulcsolta Ottó a kezét s egy rövid imádságot mormolt le.

A parkban egyszerre három fülemle csattogott, de Ottó nem tudott most az énekükben gyönyörködni, a természetet bájos szerelmi melódiáját túlhasogtat hallócsatornáiban az indiai tigrisek ordítása, sakálók üvöltése s a dsungel kísérteties zúgása. Véget érven az ideg-rázó exotikus hangverseny, összekulcsolta Ottó a kezét s egy rövid imádságot mormolt le.

A reggeli nap épen a szemébe sütt. Kinyújtott karral üdvözölte a tűzgyótyot.

— Üdvözlégy, nap! És Isten veled, ha holnap nem látnánk egymást viszont.

Nevetett. Micsoda gyermekesség így búcsúzkodni a naptól. Bánja is azt milliárdnyi ember és billiárdnyi féreg életéje ő szent felsége a napisten. Ha nem lesz, jön helyette más, a világ egy szemernyivel sem fogyott.

Távozott a filagóriából, a méhesbe ment. Volt ott egy pár szelid házinyula, azokkal eljátszogatott egy darabig, aztán a méhek istenes szapora munkáját nézte. Utánozta a zümmögésüket, távolodásuk, közeledésük zenéjét.

— Züm-zzzim-zzzum-zzoom-zoo...

Néha elgyerekesedik egy negyven éves Góliát-ember is.

Ottó nem volt fáradt, de az idegei igen húzták, feszítették a húsát. Nosza, egy kemény galopp jót fog tenni neki. Nyergeltetett. Agyon hajszolta paripáját. Nyolcz órákor hazajött és megreggelizett. Yogourthot evett. Gusztit, a ki már fölébredt volt, magához invitálta az asztalhoz.

— Egyél yogourthot, Gusztit, egyébbel nem szolgálhatok.

A tekintetes úr leült, de a savanyú tejterméket tisztelteltjes borzalommal elhárította magától.

— Nem köll, nem akarok én korelát kapni, még van időm.

— Igen egészséges ital ám ez, — magyarázta a nagyrúr, — ettől hosszú életű lesz az ember.

— Inkább legyen kurta, de jó.

— Ez is álláspont — s mosolygott a medve, majd a zsebébe nyúlt. — Gusztit sok pénz van nálam, rád bízom a megőrzését, addig magadnál tartod, míg nem kérem, — de magamnak kell kérem: értetted?

— Mán hogyne, tán csak tudok magyarul.

Átvett Ottótól huszonnégy darab ezrest, bekötötte a zsebkendőjébe s elzárta a vasládájába.

A gróf ezalatt becsöngötte Jósikát s neki is adott négyezer koronát hasonló megőrzés végett. Az inasnak kétféle állott a füle a csudálkozástól, de eltette a tömérdek összeget.

— A méltóságos úr még nem kelt fel? — kérdezte tőle a gazdája.

— Most öltözködik.

— Nosza csak, fiam, nézz körül a nagykastélyban is, felkelt-e már a menyasszonyom.

Ebben a pillanatban belépett Edus.

— Nos, elvégezted a dolgodat?

— Minden rendben van, — válaszolta Ottó s elégedetten összedörzsölte a kezét. — Jó reggelt, öregem, hogy aludtál? — sziveskedett vendégével. — Nem kinállak meg ebből a savanyú kutyvalékból, de majd a kastélyban reggelizel.

Jósika megérkezett a szemléről s jelentette, hogy a terrazon ül az egész grófi család s reggelizik; szívesen látják a méltóságos urakat.

A két férfi átsétált a kastélyba. A családot csakugyan ott találták a terrazon teljes számban. Miczit is.

— Jobban van Miczi? — kérdezte Edus a kölesönös üdvözlések után.

A leány, mintha csak jóvá akarta volna tenni tegnapi gyöngöcséjét, esípőjére tette kezét s tréfásan, nevetve felelt.

— Nem volt nekem semmi bajom Edus, csak megrázkódtam, elhagytam magamat.

A völgyön odafüggött, nem találta természetnek menyasszonya jókedvét.

— Azt nem is tudtam, hogy gyöngélkedett, — jegyezte meg részvetés hangon. — De most már — kérdezte, — elmúlt minden úgy-e?

— Minden elmúlt, kedves Ottó.

Tormássy hol menyasszonyát nézte, hol Ottót, mintha kapcsolatokat keresett volna a férfi és a leány között, árulkodó érzésfészkeket, a melyek kikandikáltak a szívek szöveteiből. Semmit sem fedezett fel. A mi nyugtalanná tette. Többet akart megtudni, mint a mennyit sejtett, sejtetni szeretett volna.

— Miczi, nincs kedve velünk, Edussal és velem kikocsizni?

— Szívesen Ottó, ha Edusnak sincs terhére. Biztos volt a leány magatartása, vállalkozó a hangja.

Miután Edusnak nem volt ellenére a sétakocsizás, befogatott a gróf.

A Belényessy uradalomhoz tartozó fenyesnél kiszállott a társaság s letelepedett az erdő szélén a puha zöld gyepe.

Ottó soha életében nem beszélt annyit, mint most.

Valóságos bravúrral ugrott egyik beszéd tárgyáról a másikra, hangot, stílt változtatott, minden bűrt megpendített, minden témát megmozgatott.

Mintha ki akarta volna magát tüntetni. Az erőlködés csak annyiban látszott meg rajta, hogy ugrott némesak a szava, a szeme is. Micziről Edusra, Edusról Miczire.

A vállalt bíró néha ilyen taktikához folyamodik, ha kimerültek egyéb eszközei.

Edus és Miczi semmit sem árultak el abból, a mi csak rájuk tartozott.

Mintha összebeszéltek volna, felverték magukat nemcsak Ottóval, de egymással szemben is.

Midőn Tormássy kifáradván a sok beszéd után végre lassítani kezdett, Miczi előhozta, hogy szeretne Juanával megismerkedni, azt is megmondta hogyan.

Ottó első pillanatra úgy elfogta a csudálkozást, hogy majd hátraesett ültőhelyében. A Miczi kérése nyilván újabb komplikációkat vitt az agyába.

De hamarosan összeszedte magát s mindenbe beleegyezett. Jól van. Ő előre megy a menyasszonyával, (Miczi még úgy sem látta az új építkezéseket), Edus meg Juanával utánuk jön. Vigyáznia fognak rá, hogy a találkozás a véletlen jegyében folyék le, senki meg ne ütközhessenek rajta. Sem a szülők, sem a társadalom, sem az érdekeltek. Egy csésze thea s angol caxos fogja várni a váratlan látogatókat, semmi más. Ottó egy ideig magyarul fogja a családi régiségeket, aztán valami ürügy alatt kiszólítja Edust s magukra hagyja a leányokat... Így lesz jól, igen.

Valóságos passzióval tervezgetett, kombinált a medve. Legalább úgy látszott. Vállalkozó kedvével sikerült Miczt valamivel közelebb hoznia Edushoz. Ez azonban eszentül is került a leány tekintetét. Főképp hazamenet a kocsi.

Ottó hajtotta a lovakat. Edus és Miczi a hátulsó ülésen ültek. Nem szolottak egymáshoz, csak Ottó beszélgetett velük, hátra-hátra kapva a fejét.

Miczi figyelmeztette.

— Vigyázzon Ottó, nagyon sebesen megyünk.

Tormássy nem szívelte meg a jó tanácsot, nem lasított, s nem hagyta abba a beszélgetést: az lett a vers vége, hogy felborult a kocsi. Ottó és a kocsi két ölet röpült, Edus talpraesett s a Miczi segítségére sietett. Az járt legrosszabbul, valahogy a kerék alá fordult. Edus halál-sápadtan szedte ki a kocsi alól. Megfelejtkezett mindenről a világon, csak az elalélt leányt látta. Miczi, Miczi! — nyögte, zokogta halkan, de mégis hallhatóan. Rázta, ébresztgette, fél önkívületben kélhez szorította a leányt, mire az eszméletre tért és minden átmenet nélkül sírva fakadt.

FRIGYES ÁGOST SZÁSZ KIRÁLY HÖFER ALTÁBORNAGYGYAL FŐHADISZÁLLÁSUNKON.
(A király mögött lovag Hoen tábornok, a sajtóhadiszállás főnöke.)

Ottó a földön elterülve mohó figyelemmel nézte a jelenetet, nem volt semmi baja, de még sem tudott fölkelni, a látottakon való fölindulás, a mely Miczi testi épségének a veszedelmét is elfelejtette vele, megbénította tagjait. Ám egyszerre talpraesésként, mintha gummiból lett volna, midőn a Miczi ellágyulásával véget ért a jelenet. A leányhoz sietett. Nem kérdezte a horgylétét, nem sopánkodott a baleseten, nem mentegette magát az ügytelenségéért, az ijedségnek nyoma sem volt az arcán, inkább örülni látszott, mint valami eszelős, a ki a tragédiában is a groteszket keresi.

— Ne sírjon Miczi, — s gyöngéden simogatta a leány kezét, — most már aztán csakugyan rendbe jön minden... Holnap még megnézzük a várályai kastélyt, vígan leszünk s holnapután... Nem fejtébe a mondatot, Edusra tévedt a szeme. — Nagyszerűen talpraestél, — gratulált barátjának, — ez jól előjel ám, eszentül mindig talpra fogsz esni.

Zavaros, rapszodikus beszédje nem érdekelt sem Miczit, sem Edust. Azoknak most másutt járt az eszük.

A kocsi rendbehozta valahogy a póruljárt fogatot s most már ő hajtott hazáig. Ottó beült a kocsi.

Nem diszkurált többé, aprókat kacagott és simogatta a térdét.

— Nagyszerű — motyogta, — a szerencsétlenségben is van szerencse... és minden jóra fordul idővel.

A kirándulók abban állapodtak meg, hogy nem szólnak otthon a balesetről, felesleges a szülőknek megrémíteniük. Ottó ráparancsolt a kocsiára, hogy ehhez tartsa magát.

Edus még az este hazament Monostorra. Azzal, hogy másnap estére visszajön, hogy megkösse Ottóval legalább az ideiglenes szerződést. A várályai kirándulás részleteit már előbb

megbeszélték, csak azt kellett elhatározniuk, hogy nem változtatnak a tervükön.

Másnap tíz órákor kocsiába ült Ottó menyasszonyával (!) s átrándult vele Várályára. Kis félóra mulva odaértek Juana és Edus is. A spányol leány olyan üde és színes volt, mint a harmatos csipkeróza. Csak szepegett kissé, mint süldő leány első bálja előtt. Nevette szíve szorongását, de nem tudta elnyomni.

— Úgy mondta — kérdezte Edustól még a kocsi.

— hogy becsul, szeretne tőlem tanulni, egészen úgy?

— Filig pirult, midőn megnyugtató feleletet kapott. Ruhája beleakadt a sárhányóba, midőn a várkastély előtt kiszállott a kocsi.

Edus kiszabadította s karját nyújtotta neki. A leány visszautasította.

— Nem Edouard, ez-zel megbánthatja — őt.

Morvay nem erőszakoskodott, csak biztatta az elfogódott leányt.

— Csak bátran, Juanita, maga most már emelt fővel léphet mindenki elé.

Ottó vendégei elé sietett s miután ezermónián meghajolt Juanának, betessékeltte őket a kastély ujonnan épült szárnyába. A hall közepén állott Miczi egy óriási palma alatt fehér és modulatlanul.

Csak akkor lépett kettőt, midőn a házigazda hangosan kikiáltotta a két nő nevét.

Szemközt állottak egymással a spányol táncosnő s a magyar mánáskisasszony, a csipkeróza és a fehér lilium. Négy lépés választotta el őket egymástól. Ezzel a négy lépéssel sokáig nem tudtak a leányok boldogulni. Juana viruló szépsége pompájában igénytelenül nézett maga elé, egy végtelenül tapintatos, tartózkodó, inkább alázatos, mint öntudatos bókál üdvözölte a vár leendő úrnőjét, aztán várt.

Miczi egy ideig önfeledten nézte a finom teremtet, egy pillanatra rásiklott a tekintete Edusra is, aztán kezét nyújtott Juanának.

— Unokatestvéremtől sok szepet hallottam önről, sennorita, örvendek, hogy megismerhettem.

Egy újabb, az előbbinél is mélyebb bók s aztán így szólt Juana:

— Grófnő nagyon kegyes és nagyon előkelő, hogy így áthidalja a távolságokat.

— Nincs távolság, — mondta Miczi melegen, — mindnyájan egyformán emberek vagyunk, legföljebb annyi a különbség közöttünk, hogy egyikünk boldog, másikunk boldogtalan.

— Köszönöm.

A társaság helyet foglalt. Csak Edus maradt állva. Biztató pillantást vetett Juanára, nem helyeselte a leány szerénységét. De az továbbra is megmaradt a maga mélyített talpazatán, jól érezte magát ott, csupa ragyogás és hála volt az arca.

Rövid pihenő után körülvezette a házigazda vendégeit a kastélyban s megfelelő magyarázatokkal kísérve, bemutatta nekik annak századokat visszaidézó nevezetességeit. Aztán tea-hoz ült a társaság. A férfiak hamarosan kihörpintették csészéiket, mint eleve megbeszélték volt s aztán azalatt az ürügy alatt, hogy Edus látni szertné az Ottó új lovait, magukra hagyták a leányokat.

(Folytatás következik.)

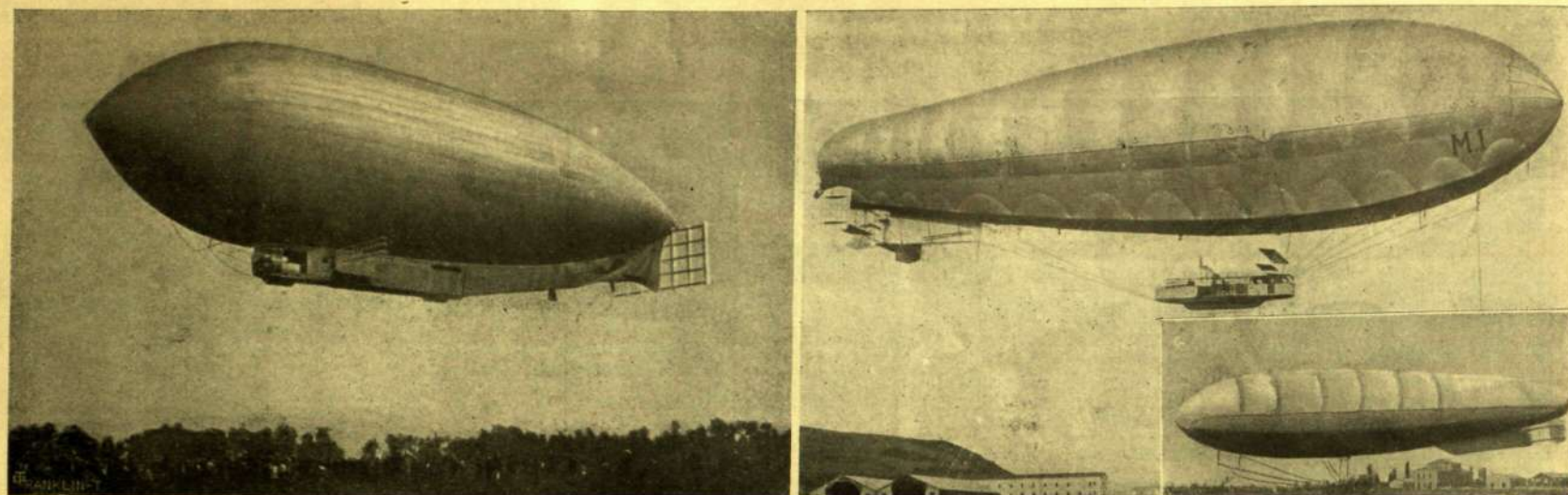
1—2. Velenoze a Campanile tornyából nézve. (Az 1-ső képen háttérben látható a Mestre felé vivő vasúti híd x-el jelölve, a 2. számú kép előterében pedig a San Marco kupolái láthatók.) — 3. A Várház és a Santa Maria della Salute egyház Velenczében. — 4. Az Excelsior szálló a Lidón, melyet most lerombolnak. (Az 1—4. Szántó Ferencz félvétele.) — 5. Ancona a tenger felől. — 6. Trajanus diadalíve Anconában. — 7. Az anconai székesegyház, melyre repülőink bombát dobtak.

OLASZ HELYEK, MELYEKET HADIHAJÓINK ÉS REPÜLŐINK BOMBÁZTAK.

1. Olasz alpesi katonák a lavaredói határerődítéseinél. — 2. A tonalei szoros. — 3. Pontebba. (Pontafel.) — 4. Caprile. — 5. Utcza Alában. — 6. Strigno. — 7. A borgo-valzuganai kastély. — 8. Borgo di Valzugana.

KÉPEK AZ OSZTRÁK-OLASZ HATÁRRÓL.

AZ OLASZ KORMÁNYOZHATÓ LÉGHAJÓK TÍPUSAI: 1. A «Citta di Ferrara» (Nagy típus). 2. Közép. 3. Kicsiny.

HÁBORÚS HULLÁMOK.

A «legyőzhetetlen» Oroszország.

Több volt, mint egy szolam, úgy hangzott, mint egy történelmi vagy tudományos megállapítás, hogy: Oroszországot esetleg meg lehet verni, de Oroszországot semmi esetre sem lehet legyőzni. Ez azt jelentené, hogy Oroszországnak egy háborúban lehetnek balsikerei, de lehetetlen, hogy belébukjék egy háborúba. A győztesnek meg kell állania egy bizonyos határon, mert Oroszország kimerülhet ugyan a támadásban, de kimeríthetetlen a védekezésben. Szerencsés ellenfele tehát, ha idejében abban nem hagyja a birkózást, abba a veszedelembe kerül, hogy holtra győzi magát. Már pedig a háború végleges győztese az, a ki, ha még olyan temérdek kék folttal és piros sebbel is a testén — de életben marad.

A nagy meggyőződéssel hirdetett és jóformán semmi kétkedéssel nem vitatott tétel első fele föltétlenül igaz. Hogy Oroszországot valóban meg lehet verni, erre a történelem a bizonyosságok egész tömegét kínálja. Oroszország sokkal több háborút veszített el, mint a megnyit megnyert.

Viszont való az is, hogy a rengeteg csári birodalom minden véres kudarc és veszített háború után nemcsak nagyobb, de még félelmetesebb és rettegettebb is lett, mint volt azelőtt. — Terjeszkedésének szinte szünettelen folytonossága példátlan a történelemben. Ha nem tudott elvenni területet attól, a ki ellen a háborút viselte, elvett attól, a ki ebben a háborúban — segített neki és meggyőngyült azzal a vérrel, a melyet ő érteke ontott. Mint

rabló sokszor pórul járt, mint zsaroló nagy-szerű sikereket ért el. A fenyegetése rendszeren hatásosabb volt, mint a verekedő ereje.

Miért? A testben óriási, de a hatalmi élet belső szervezetében: a gazdasági és kulturális energiákban nagyon fejletlen, szegény és gyöngye orosz birodalom soha se volt képes arra, hogy teljesítő képességének egész tömegét vigye bele egy háborús vállalkozásába. Csak egy töredékét. A határtalan csári birodalom történelme 1914-ig nem ismer esetet, hogy egy háborúban félmillió katonát küldött volna tűzbe. Oroszországnak még soha se volt egy milliós hadserege. Embere bizonyára lett volna hozzá. De nem volt se pénze, se szervezőkéje.

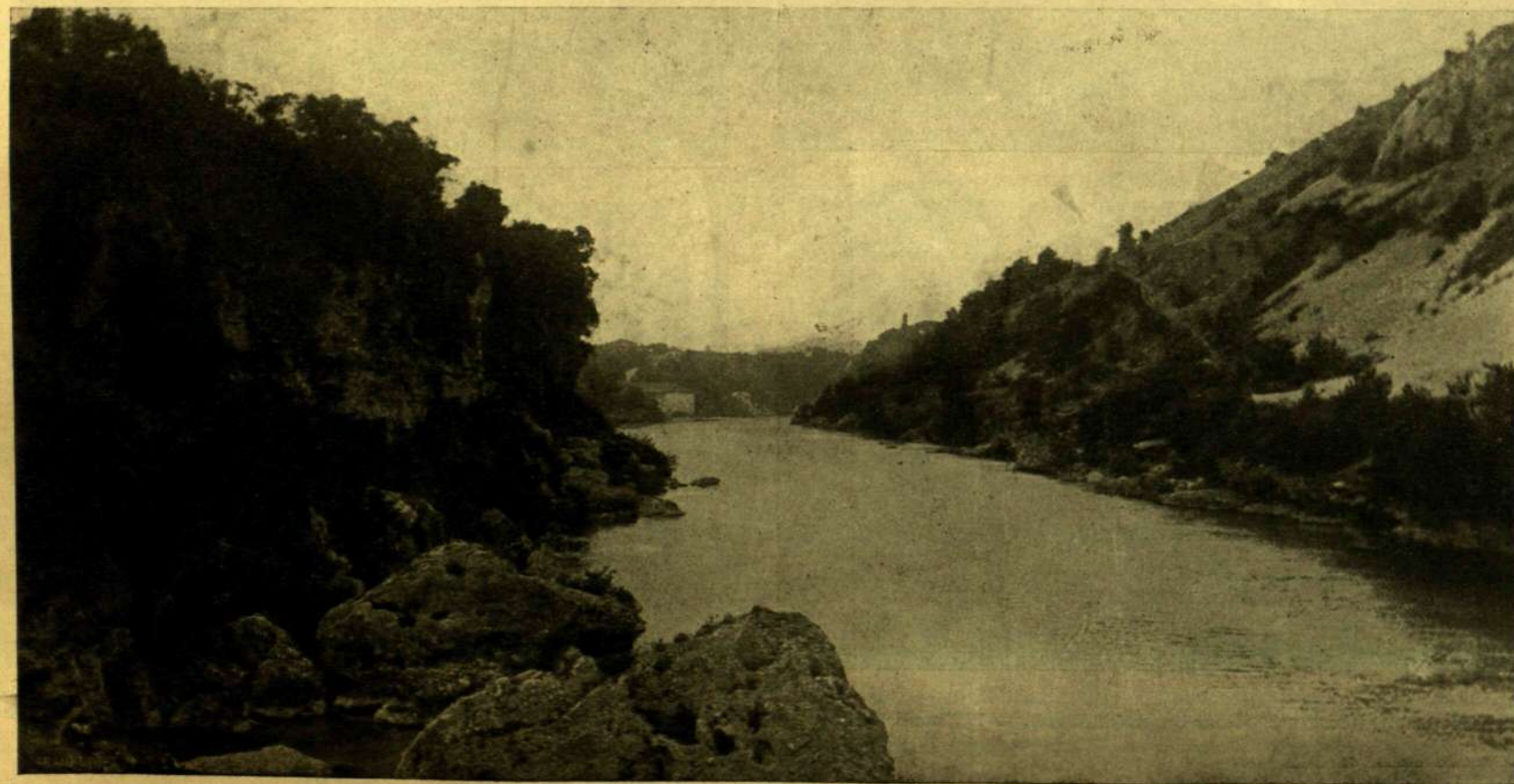
Ezért vesztette el a háborúkat és — ez mentette meg a vereségek következményeitől. A veszített csaták úgyszólván csak a habját fújták le az orosz vértömegnek: az ember-medence még telten maradt. A győzőnek is tudnia kellett, hogy még rengeteg emberi energia maradt ott érintetlen tartalékban, a melynek a fokozatos elpusztítása is felőrölheti őt magát. Meg kellett elégednie a pillanatnyi eredménnyel, a melytől azután akárhányszor meg is fosztotta az óriás új erőre kapása és a nem megokolatlan félelem egy új küzdelem eshetőségeitől. Így hizott meg Oroszország olyan vállalkozások után is, a melyekbe belétört a foga és így lett szinte dogmává az orosz ember-rezervoir kimeríthetlensége. Oroszország félelmetes és «legyőzhetetlen» maradt, mert gazdasági gyöngesége lehetetlenné tette egész katonai erejének kockáztatását.

Ebben a mostani háborúban a csári birodalmat az a fatális szerencse érte, hogy katonai ereje megszabadult gazdasági gyöngesé-

gének korlátjaitól. Fenéig nyúlhatott dúsgazdag szövetségesei: Franciaország és Anglia zsebébe. Oly erős lehetett, a milyen csak tud. Talpig vasba öltöztetett és megmutat-hatta: meddig ér, ha egészen fölegyenesedik. Immár tudjuk, hogy a csár tavaly augusztusban öt millió ragyogóan felszerelt katonát gurított neki a monarchiának és Németországnak. És tudjuk azt is, hogy azóta föltétlenül meg kellett újítania a bankot, mert ez a példátlan tét — elúszott. És elúszott az is, a mit a helyébe rakott. Az öt milliós orosz hadsereg éppen úgy kikapott, mint a hogyan a régebbi háborúban kikaptak az ötvenezres meg ötszáz ezres orosz seregek. És megsemmisültek a későbbi milliók is, mint a hogy elomlott az első öt millió.

Francia meg angol újságok azt írják az orosz katasztrófa okául, hogy elfogyott a municzió. Ez lehet igaz, sőt valószínűen igaz. De nem az egész igazság. Nemcsak a municzió fogyott el, hanem elfogyott egyéb is. Kézel másfél millió az orosz foglyok száma: legalább négy millió ember az oroszok összes vesztesége. És nemcsak a patron számít, hanem az is, a ki kilövi. Nemcsak az orosz municziós-depók érzik a háborút, hanem az ember-depók is. A kimeríthetetlen ember-rezervoirból négy millió katonát hordott el a veszített csaták légiója és elvitte — a lelket azoknak is, a kik még benne vannak. Az orosz hadsereg most az egész Oroszország erejét jelentette és a «legyőzhetetlen Oroszország» hetyke tétele vele együtt omlott össze. Oroszország az egész mellét feszítette nekünk és az egész háta az, a mit most látunk.

Szűllősi Zsigmond.

A MERRE AZ OLASZOK TÁMADNAK. — AZ ISONZO VÖLGYE GÖRZ ÉS MONFALCONE KÖZÖTT.

HID AZ ISONZO FÖLÖTT.

A MERRE AZ OLASZOK TÁMADNAK. — GÖRZ FÖTERE, HÁTTÉRBE A RÉGI VÁRKASTÉLY.

A REPÜLŐGÉPET JÓ TEREPRE VONTATJÁK, HOGY KÖNYVEBB LEGYEN A FELSZÁLLÁS.

MUNICIZÓ SZÁLLÍTÁS.

GALICZIAI GYŐZELMES HARCZAINKBÓL. — Balogh Rudolf, a harcstérre kiküldött munkatársunk főlvételei.

HUSZÁRJAINK A PRZEMYSL FELÉ VEZETŐ ÚTON.

NÉMET TRAIN CSAPAT ÚTBAN PRZEMYSL FELÉ.

GALICZIAI GYŐZELMES HARCZAINKBÓL. — Jolly Gyula, a harcstérre kiküldött munkatársunk főlvételei.

A PESTI HAZAI ELSŐ TAKARÉKPÉNZTÁR EGYESÜLET ÚJ PALOTÁJA BUDAPESTEN, A VÁCZI-UTCA ÉS GIZELLA-TÉR SARKÁN. — Beller Rezső fényképe.

EGY BOMBA TÖRTÉNETE.

Lengyel regény az 1905-iki lengyel forradalmi mozgalmak idejéből. (Folytatás.)

Irta STRUG ANLRÁS.

Emlékezett, hogy érezte egy pillanatra, hogy a föld megremeg alatta. Tudatára jött, hogy egy hídon áll, hogy onnan lenéz, hogy él és hogy mellette emberek élnek. És egy pillanat alatt egyszerre úgy hallotta, mintha az élet elkábítóan roppanna. A kocsi robogása, az autóbilok kurtjei, a mozdonyok és hajók ijesztő jeladásai, a sokféle tompa, soha nyugalomba nem jövő emberi lármája: heves beszéd, kiáltás, nevetés, nyögés, megszólítás, óhaj, parancs, káromkodás...

Ilyen ez hát? Ilyen?

Igy csodálkozik el az ember mindig, ha bizonyos órájában életének felismeri a mindennapi igazi titkát és kitalálja az egyetlen igazságot, a saját igazságát.

Erre a pillanatra emlékezett most Griziák és gondolt mindarra, a mi aztán történt, addig a pillanatig, a mikor ő a hajnali szürkületben felébredve meglátta ezellájában a katonákat. A pajtások tréfálkoztak, de hamar összeszedelőzködtek. Mondani akartak még neki valamit és ő is szeretett volna valamit mondani, de minden olyan gyorsan ment. A czimborák cigarettára gyújtottak, félrekappták a sípkájukat és mentek.

Most merje valaki meglőni őt az utcán! Vagy valami barátságtalanul mondani neki! Csak merje ez az erre járó őrzőjét megpróbálni, hogy a passzusát kérje...

Vad várakozásban lesett a támadásra, az alkalomra, de mindenki magamagával volt elfoglalva. A rendőr egyszer-mászor ránézett és aztán körülnézett a katonák felé. Még egyszer odapillantott Giziákra, de ez olyan tekintettel nezett vissza rá, hogy a rendőr hátat fordított neki és elkezdett rázni egy zsidó árnótát, a ki a holmijával a kövezetre ült.

Bement egy udvarba, maga se tudta, miért

és ott megállt. Egy sovány, kopott szőrű kutya másként a zárt szemtelésdán és hasztalanul próbálta a födelét fölemelni. Nyugtalan, vérellátott szemmel nézett körül és dühösen ugatott.

Minden emberi szenvedés kellemes lett volna neki most, de a kutyának ezt a nyomorát nem bírta elviselni. Letört egy darabot a kolbászból, melyet papirosba csavarva a hóna alatt vitt és odadobta a kutyának. Egyik darabot a másik után vetette oda, a míg végre nem maradt belőle semmi. A kutya meg csak úgy nyelte, meg se rágta. Végre is Griziák kiragadta magát elmerültségéből és tovább ment. Nem volt kedve semmire, de akarata megfeszítésével kényszerítette magát, hogy valamiféle tervet csináljon. Hiszen valamit mégis csak kell csinálni!

Észrevette, milyen ágrólszakadt a külseje és hogy ezzel magára vonja a figyelmet. Bement a kis Waloon-utczába és ott kiválasztott magának egy tisztességes viselt ruhát, egy felöltőt, magas csizmát, rögtön át is öltözött és eladta a régi holmiját két forintért. Észrevette, hogy a kutya jön utána és minden bolt előtt vár rá, mint gazdájára. Ennek örült és megismogatta a kutyát.

Mintán átöltözött, elment sétálni Varsó utcáin. Nem volt többé a fejében sem szándék, sem terv. A kutya jött utána.

Griziák teljesen kisiklottnak érezte magát. Olyan érzése volt, mintha nem volna levegője a lélekéhez. Egyáltalán nem tudta, mit kezdjen magával. Megállt a boltok előtt és tovább ment. Minden cél nélkül befordult különböző utcákba és megfordult. A kutya lépésszerűen követte. Így bolyongtak a városon át két óra hosszat.

Minden sivar volt körülötte. Még sohasem érzett efféle. Hova lett az a dühös, kielégíthetetlen életvágy, a mely mindig körülötte égett és mindig és mindenütt kalandokba, veszedelmekbe hajszolta? Megtört a szenvedélyes kíváncsiság, a mely egykor a világ minden irányába hajtotta és azt parancsolta neki, hogy különös emberekkel ismerkedjék meg, szemébe

nézzen a halálnak és ezerféle módon próbálja ki erejét és derékességét. Most nem volt kedve semmire, — az unalom fojtogatta. Megparancsolta magának, hogy ezt gondolja, három nap alatt el kell utaznod! Pénz után kell nézned! És mégis tudta, hogy az újját se fogja megmozdítani. Csak úgy gondolta: el kell utaznom, de akarni egyáltalán nem akarta. Hol azt kérdezte: miért utazzam? hol azt: miért maradjak?

A végtelen semmiségnek világos és biztos előérzete ragadta meg. És ezt gondolta: ez így van — így kell lennie, ha az ember nem él többé. Ez kellemes. És aztán: minek éljek én?

Ez a villámszerű gondolat félig fájdalmas, félig kéjes borzongással töltötte el. Az az elledhetetlen borzalmas és egyúttal élvezetes pillanat, a melyet egyszer érzett, visszatért. Egykor, sok idővel ezelőtt, mikor Amerikában volt, mikor először merészelt embert ölni.

— Nohát! Nohát!

Griziák sohasem szokott sokáig tűnődni. Gondolkodás nélkül ölt embereket, gondolkodás nélkül verte el a rablott pénzt és ép oly gondolkodás nélkül rohant a legveszedelmesebb kalandokba. Mindig kész volt, mert egész élete csak pillanatokból és hirtelen akaratnyilvánításokból állt.

Már elő is vette fegyverét, mikor hirtelen szegyenkezés fogta el.

Megmagyarázhatatlan, hogy honnan jött ez a szegyenkezés, hiszen minden el volt tűnve! Oda lett a harag az emberek ellen, a szomjúság a vérre és igazságra, az emlékezés élményeire és minden kíváncság. Nem maradt benne egyéb, mint bizonyos lovagi becsvágy. Egy elveszett embernek egyetlen becsületkérdése. És azt mondta magában: Csak ne bourgeois módra, Griziák!

Még egyszer megismogatta a kutyát, a mely okosan és komolyan nézett a szemébe, mintha mindent értene.

— Gyere, kutyám, gyere és nézd, Griziák, a szabad ember, a kit pajtásai a grizese-nek hívtak, hogyan sétál utójára végig a világon.

Megállt a Bielanski-utca sarkán és várt. Egy elegáns úr, a ki pompás sárgabőr bőrdőkkel egy finom gummikerekű kocsi hajtattott arra, megtetszett neki. A vasútról jött, kényelmesen hátradőlve ült, pompás takaróval a térdén. Griziák észlelte, lött és — nem talált. Még egyszer észlelte, de az elegáns úr körülnézett a dörrenésre, észrevette, hogy ő rá céloztak és ösztönszerűen a térdére vetette a fejét.

Köröskörül kiürült az utca. Az emberek a kapukba menekültek és menekültek minden irányba.

Griziák látta közeledni az őrzőjét, négy futó katonát, rendőroket velük. Az utca közepére lépett és a csipőjére tette a kezét. Föl a kézzel! — kiáltott az első rendőr, egy kövér, izmos fiú, mialatt revolverével Griziákra célozott. Ugyanabban a pillanatban a rendőr arca a földre esett. Griziák még egyet lött s eltalált egy katonát, a ki elejtette fegyverét, de állva maradt. A többiek mintegy parancsra szóra féltérde ereszkedtek és elkezdtek tüzelni.

A «rablón» kívül az utcán maradt Leizer Skala bérkocsis, «hét gyermek apja, lakik a Novolipa-utca hatvanhárom szám alatt», továbbá súlyosan megsebesült «Czvikler Felicia, nyugdíjas özvegy Jedrzejovból, a ki alig fél órával előbb érkezett Varsóba, életében először. Epen a szállodából lépett ki, a város megsemmisülésére indult».

Igy jegyezték fel az eseményt az esti lapok. Griziákról magáról még hozzátették, hogy egyike volt a legveszedelmesebb rablóknak és hogy — mint biztos forrásból értesülünk — még rövid idő előtt nagy szerepet játszott az egyik radikális pártban, a melyet az egész esetért a felelősség terhel stb.

Az elegáns úr, a kire Griziák a Bielanski-utca sarkán rálőtt, jómódú polgár volt a lublini kormányzóságból. Az egyik estláp jelentése szerint a terrorisztikus sztrájk áldozatául volt szánva. Ő maga is ezt hitte s azt me-

sélte, hogy elég meggondolatlan volt a tavasszal a mezei munkások sztrájkja alkalmával katonai segítséget kérni. Azért jött Varsóba, hogy nyugodtan eltöltsön egy hetet egy bizonyos Mademoiselle Andouillettel, a kinek elegáns lakást rendezett be a Chopin-utczában. Egy álmatlanul töltött éjszaka után, ki se dugva az orrát a szállodából, másnap reggel zárt kocsi hajtattott az állomásra és elmenekült a forradalmárok bosszúja elől külföldre, a hol több hónapig maradt.

IX.

De nem is ezt akarjuk elbeszélni, mert történetünk már rég elejtette a fonálát. Tehát — egy öntöttvas doboz volt rásrófolt földel. Semmi több...

Hogy lehet ezt a kicsiny tárgyat a nagy világon újra megtalálni? Hogy lehet az emberek és események sűrűségén visszajutni hozzá?

Abban az időben a viharos élet forgatagában összehasonlíthatatlanul nagyobb dolgok is elpusztultak és nyomtalanul eltűntek. A hit, a remény merült el...

Hiába keresték őket mindenütt a fellekesült emberek. Hiába hitették el másokkal és magukkal, hogy minden úgy folyik, a hogy folyt, semmi sem változott, hogy a hullám nő, a hogy ők kifejezték magukat, hogy legkésőbb holnap olyan események állhatnak be, a melyek végül is mindent megvalósítanak és befejeznek, a mit a forradalmi erők elkezdtek...

Néhány év óta napról-napra ingadozott a csarizmus. Mindennap hullottak róla az omladékok a kavargó tömegek fejére. De mégsem omlott össze. Ekkor történt, hogy hol az egyik, hol a másik hátat fordított és elment. A másik azt mondta magában: várjunk, majd meglátjuk. Ismét másik káromkodott: Megcsaltak! A harmadik filozófikusan mondta: Balsors! Némelyek azt gondolták, túlságos sok a sztrájkolás, mások meg azt, hogy kevés. Az egyik azt mondta: nincs elég bomba és browning, a

másik meg azt, hogy sajnós, túlságos sok. Az egyik azt kiáltotta: elég már az áldozat! Ugyanekkor a másik azt kiáltotta: csak merülünk el egészen a vérben!

Es a néptengerre eljött az apály órája. Hiába valók voltak az erős emberek erőfeszítései. A tenger visszaozónlott, cserben hagyta bűnmunkáját és megmaradt régi határai közt.

Egykor majd visszatér, ha itt lesz az órája, egy új nemzedékben.

Időközben egyre rosszabb lett a helyzet. A hatalmas pártok összeroppantak, — a tömegeket megtizedelték a félelmetes elfogatások, hiányzottak a hősök. A halál hatalmas munkát végzett. Az emberek a szűk börtönökben csaknem agyonnyomták egymást — ellenben a munkásgyűléseken egyre tágasabb lett a hely. Minden héten ezrével mentek a kényszermunkára eltölték csapatai Szibériába, a messze száműzetésbe és közben nem születtek új harcosok. E helyett, mint a féreg a holttesten, megsokasodott az árulás és szökés. Az első sor elpusztult, a tartalékok kimerültek. Így állt a dolog és napról-napra rosszabb lett.

Es napról-napra jobb lett.

Lassankint visszatért a nyugalom és minden régi állapot, a mely után a lélek annyira vágyódott. Az iparos, a kereskedő, a kis mesterember fellelékezett. A bankokban ismét megnyitlak a vas pénztár-szekrények nehéz ajtai. Óvatosan bár, de az emberek közé merészkedett egy kis készpénz és az újra szabadjára bocsátott szélhámosság elkezdte megint teli szájjal zabálni. A hitel megszilárdult. A «társaság» kezdett megint Varsóba visszazsálgózni és a luxuscikkkel való kereskedés újra feléledt, — a mi az igazi kulturának a jele. Sőt, még a fő-kormányzó is mutatkozott olykor az utcákon. A gyanus mulatóhelyek ablakai új fényben tündököltek. Végre-valahára friss, vidám farsang ígérkezett, a varrókieszasszonyok és az eladó lányok öröme.

Es mint Noé a vízözön apadtakor, úgy nézett ki a hirhelt publiczista az ablakon és víz-

A VISZLÓKÁNÁL ELFOGOTT OROSZ FOGLYOK.

ÁRA 30 FILL.

**★ | RENDELÉSNEŁ
SZIVESKEDJÉK LAPUNKRA HIVATKOZNI.**

Molnár Ferenc könyvei

KIS HÁRMASKÖNYV

Három kis kötet tokban Elbeszélések Ára kötve 6 korona

A PÁL-UTCAI FIÚK

Diákregegy Ára 4 korona

MUZSIKA

Elbeszélések Ára 4 korona

AZ ÉHES VÁROS

Regény két kötetben
Második kiadás Ára 6 korona

A FARKAS

Vígjáték három felvonásban
Ára 2 korona 50 fillér.

HÉTÁGÚ SÍP

Tréfák, karcolatok, tárcák
Ára 3 korona

AZ ÖRDÖG

Vígjáték három felvonásban
Ára 2 korona 50 fillér.Egy gazdátlan csónak
története

Regény Ára 4 korona

A TESTŐR

Vígjáték három felvonásban
Ára 2 korona 50 fillér.

JÓZSI

ÉS EGYÉB KIS KOMÉDIÁK
Második kiadás Ára 3 korona

LILIOM

Egy csirkefogó élete és halála.
Külvárosi legenda hét képben.
Ára 2 korona 50 fillér.

Ketten beszélnek

Tárcák, rajzok Ára 4 korona

RABOK

Regény Ára 4 korona

Ezen könyvek megrendelhetők:

Lampel R. könyvkereskedése,
(Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál, Budapest, Andrásy-út 21. sz.

NIMRÓD

Képes vadászati és versenysport ujság.
Szerkeszti: Szabó Kálmán.

Minden számában sok érdekes vadászati fénykép-felvétel közöl. Szakszerű cikkeit ismert íróink írják. Rovataiban minden vadászati ügyben felvilágosítást kap az olvasó és az összes bérbeadó vadászterületek árverésének idejét közli. A díszesen kiállított lap havonként háromszor jelenik meg és előfizetési ára félévre 6 kor.

Mutatványszámot a kiadóhivatal szívesen küld Budapest, IV. ker., Egyetem-utca 4. sz. (Franklin-Társulat.)

A
VILÁGHÁBORÚ
NAPLÓJA

a Magyar Könyvtárban.

Művészi feldolgozásban, a krónikás hűségével de izzó elevenességgel, az eseményeket napról-napra hitelesen megírva, az egész világháborúnak pontos és részletes képét nyújtja. A sorozat első füzeté már megjelent; a világháború előzményeit mondja el drámai érdekességgel. Ára 60 f.

A MAGYAR KÖNYVTÁR füzetének milliói vannak már forgalomban. Gyönyörű famenteles papíron, kellemes éles nyomással, zsebalakú kiadásban az egész országban mindenütt kaphatók. ::

LAMPEL R. könyvkereskedése
(Wodianer F. és Fiai) r.-t.-nál, Budapest,
VI. ker., Andrásy-út 21. sz. és minden
hazai könyvkereskedésben megrendelhető:

SHAW BERNARD
CASHEL BYRON
MESTERSÉGE
Fordította
BENEDEK MARCELL
Ára 4 korona

SUDERMANN
ÉNEKEK ÉNEKE
Regény két kötetben
Fordította
SEBESTYÉN KÁROLYNÉ
Ára 8 korona

Rendelésnél
szíveskedjék lapunkra
hivatkozni.

26. SZ. 1915. (62. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JUNIUS 27.

Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 1.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.Egyes szám
ára 40 fillér.Előfizetési
feltételek:

Egészévre — 20 korona.
Félévre — 10 korona.
Negyedévre — 5 korona.

A « Világkrónika »-val
negyedévenként 1 koronát
több.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
határozott viteldij is csatolandó.

UTÁSZOK EGY FOLYÓHOZ ÉRKEZNEK, HOGY HIDAT VERJENEK.